

પુદા પાક ફરમાવે છે.

તું કહે (શ્રી મોહનમદ સ અ. વ. સ.) ખચીવ મારી
નમાજ તથા મારી કુરબાની (અથવા હજજની ક્રિયા)
તથા મારી જાંઘી તથા મારાં ભોત સઘળા જહાનના
પાલનાર અલ્લાહને માટે છે. મૂરા અનઆમ ૬; ૧૬૩.

આર્ય ધર્મની કસોટી

રચનાર

મોલવી મોહનમદ હુસૈન સાહેબ રાંદેર

જપાવી પ્રસિદ્ધર્તા. મોહનમદ મુખ્ય નક્શાબંદી.

એડીટર—નુરે અસ્લામ

સુખરની પેળા—અમદાવાદ.

સને ૧૯૪૩ હીજરી

આજુબી પહેલી

પ્રત ૧૦૦૦

મનહર પ્રિન્ટ । પ્રેસમાં મોતીલાલ અમુષતરામે છાપ્યું

પાનકોર નાકા—અમદાવાદ.

કીંમત રૂ. ૦-૪-૦.

થુર પુઠાના નામથી જે મોટો મહેરબાન રહમકર્તા છે.

અસ્લાહ પાકની સર્વ સ્તુતિ કરી અને દારૂદ નામકદુદ (અમલિત) તેના સાચા છેવટના પૈગંબર હજરત મોહમ્મદ મુસતફા (સલ) ઉપર મોકલયા બાદ ખાદેમે ધનલાભ મોહમ્મદ હુસૈન બિન હજરત મૌલાના કારી હકિજ દસમાર્ગ રહેરી અગ્ન કરે છે કે આ પહેલા મેં આર્થ ધર્મનું ખડન અને ઇસ્લામનું મડન નામની ચોપડી ગુજરાતી ભાષામાં છપાવી પ્રગટ કરી હતી પણ હજુ સુધી તેના જવાબ કોઈ આર્થ સમાજએ લખ્યો નથી જેમકે તે ચોપડી આર્થ સમાજએ સામે ઢાલ નરીકે હતી તેમજ આ ચોપડી પણ છે કે જે તેઓને કયામત સુધી અજિતાર કનારી છે “ હકવાત હમેરા ઉચીજ રહે છે નીચી થતી નથી ” હવે હું તમને એઓના ધર્મની હકીકત અત તે બાદ તેઓનાજ ઘટેલા કાયદાઓથી તેઓનોજ ધર્મ કમી અનલાવીશ. જેથી વાચનાર વરગતી સામે તેઓના ધર્મનું ખોટા સિદ્ધ થઈ જશે

આર્થ સમાજ

આ એક નવો પથ છે. જે હિન્દુઓમાં આસરે ૫૦-૫૫ વરસથી કોપન થયો છે જેઓ પોતાની ધર્મિક સમાજ આર્થ સમાજ નામે ઓળખાવે છે એઓનો સર પ્રસ્ત એટલુજ નહીં પણ આ પથનો આપનાર એક પડિત સાહેબ છે જેવલુનું નામ હયાનંદ છે

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૧૨૦૦૪ વર્ગીક

પુસ્તકનું નામ સુધી ધર્મના ડરાટી

વિષય ૫૨૪૭૭૫૫૬

અને હમે જો આ પથને નવા પથ કહીએ છીએ તેનું કાગળ એ છે કે જે નં કાયદા કાનુનો તથા તેઓના બધા વિચારો અને ખેતનાણથી (તેની કામ પણ પગલાહ કરવા વગર) પોતાની મતલબ સિદ્ધ કરવા વેદ વિષે નં તેઓએ નવા અર્થો કહાડ્યા છે તેને સર્વ રીતે જોના તેવું કોઇ પણ જુના હિન્દુ ધર્મમાં જણાવ્યું નથી આ કોઇ વેદ વાક્ય કે શાસ્ત્રમાં તેવું કાંઈ નથી પણ ઉડાણથી જોના જણાય છે કે દયાનંદ સાહેબે કેટલાક તો જુદા જુદા લોકોના પચાસોનો ખજાનો બગો કર્યો અને બાકીનું છે તે પરિત સાહેબે પોતાનાજ ફિલ્લો બાપ ભેગો કર્યો છે અને તેમાં કેટલીક જુદી જુદી વાતો તો એવી પાયા પિનાની છે કે જેમાં કોઇ જગ્યાનું માથું તો કોઈની ટાંગ લેવામાં આવી છે મતલબ કે એવીજ તરેહના અલગ અલગ પુનઃ (નાચાઓ) થી આ પથનું ઢળ તૈયાર કરવામાં આવ્યું છે

આર્ય ધર્મનો પહેલો મગ (ઓમન) એ છે કે પરમેશ્વર (ખુદા) આત્મા તથા પ્રકૃતિનો ઉત્પત્તિ ડગનાં નથી પણ આ સર્વ વસ્તુ પરમેશ્વરની જન્મ અનાદિ છે એટલે પોતાના હોવામાં પોતેજ પરમેશ્વર છે અને પરમેશ્વર તેઓના માનવામાં એક એવો માણસ છે કે તેણે પોતાની બહાદુરીથી અથવા તેનાજ કાંઈ સજ્જેગ બનવાથી બીજા બધી વસ્તુમાં ઉપર હોકુમન ચલાવે છે અને તેઓનોજ આસરો તથા સહાનથી તેની પરમેશ્વરી બનેલી છે અહીં તો જે તે વસ્તુઓ હોતે નહીં તો ફરી તેમાં ગહેતે શું ? એટલે આત્મા તથા પ્રકૃતિના નાના નાના ભોગો પોતાના હોવામાં અને બાકી રહેવામાં પરમેશ્વરથી તદ્દન વગર સંબંધના છે, તે એટલા સુધી કે જે પરમેશ્વરનું મંજૂ

માનવામ આવે તો તેઓનું કાઈ પણ નુકસાન નથી વાહવાહ ધન્ય તમારી બુદ્ધિ ઉપર

હાલમાં હિન્દુ સાહેબોના હાથમાં જે ચાંદ્ર વેદો છે કે તેઓ જેઓને (૧) ઋગ્વેદ (૨) યજુર્વેદ (૩) સામવેદ (૪) અથર્વવેદ નામે ઓળખાવે છે અને તેઓના બીજા નામો રચરેજશ સામન તથા અથરના પણ છે તેઓનાં કીક કીક હાલ કાંઈ જણાતો નથી કે તે કયા મંદિરો ઉપર કિત્યાં હતા ? કોઈ કહે છે અગ્નિ, વાયુ અને સૂર્યને હવડા પ્રેણા (૧ લહામ થયા હતા જે તદન અકલ વગરની વાતો છે) અને કોઈનો આ કાવો છે કે બ્રહ્માના ચાંદ્ર મુખથી આ ચાંદ્ર વેદ નીકળ્યા હતા અને વળી કોઈની આ ગાય છે કે તે જુદા જુદા ઋષિઓના પોતાનાજ વચનો છે

દરે મજકુર વર્ણુનો જેતા કાંઈ પણ પતો નહીં લાગવાથી તો એ- મન્મથ છે અને શકા ત્યન્ન થાય છે કે શું ? મજકુર માણુએ આ ભુમી ઉપર થયા હશે કે માત્ર ખાલી નામનાજ નામો લેવાયા છે અને વેદોને જેતા તો એવું સિદ્ધ થાય છે કે આ ત્રીજી બીનાજ નીડ લાગે છે કારણ કે હાલમાં પણ જુદા જુદા મંત્રો ઉપર જુદા જુદા ઋષિઓના નામો લખાયલા મળે છે, અને અથર્વવેદ વિષે તો વધુ મોળા ખખેલ ડગનાગ મોટા પડિતોએ એવો દગવ કર્યો છે કે તે એક યનાવડી વેદ અથવા બ્રાહ્મણ પુનત છે કે જેને પાછળથી વેદોની મથે મેળવવામાં આવ્યો છે

તેમ કેથે વાયુ પાણી વિષ મેનાબત (આશીર્વાદ) લખી છે તો કેટલા જગ્યા આકાશ અને ચંદ્ર તથા સૂર્યની સ્તુતિ વર્ણાયલી છે અને કોઈ જગ્યા ઈન્દ્રની મહિમા અને તેવી કેટલીક વાતો તથા તેજીથી અનનતમાય માગવામાં આવ્યો છે.

હુંમને પડિત ફ્યાનફ સાહેબ ઉપર અફમાસ થાય છે કે જે તેવણે દુરઆન શરીરે વિષ પોતાના કેટલાક પુત્રકો તેમજ વેદ બાશના ભોમિકામા ખગબમા ખરાબ શખ્દો વાપર્યા છે અને ખુદાની પનાહ (મઆઝલાહ) વેદને ખરૂં સોનું અને ખુદાની કિતાબ કુઆનને ખોટું મોનું લખ્યું છે અને આ વાહિયાત વાનો જે તેવણે લખી છે તેનું મુળ કારણ આજ છે કે પડિતજી ન અગ્ની જાણતા હતા, ન ફાગસી જાણતા હતા અને તેમજ સમ્પૂર્ણ સિવાય બીજી કોઈ પણ બોલી જાણતા ન હતા એટલું જ નહીં પણ ઉર્દુથી પણ તદ્દન અબાજ્ય હતા, તે છતાં તેવણે પોતાને મહા વિદ્વાન તો ગુ પણ પગમાત્રમા ગણાવતા હતા. જેથી પાછો ઝાંઝ વીચાર બદલાયી પોનેજ મુગ્ધ બન્યા હતા કાગણુ કે માણસ અજાણ હોવા છતાં જાણકારથી વાકેફ નહીં થાય અને પોતાને એમ સમજે કે હું બધું જાણું છું તેથી વધુ મુરખ કાણ હશે ?) અને બીજી કારણ આ પણ છે કે તેવણની અણસમજ તથા મલમનો બડોલ નહીં હોવા છતાં તેવણમા ધર્મ (તઅસ્સોઅ) થઈ ગયો હતો એટલું જ નહીં પણ તેવણની સમજ પણ કાયદા પ્રમાણે વિદ્વાનો બડોલ નહીં હોવાથી વહેમોમા પડેલી હતી અને તેથીજ તેવણ સત્ય માર્ગ મેળવવામા લાચાર થયા હતા વળી પાપીને નિઃદોષ અને નિરદોષને ખુરો સમજવું તથા ખરાને ખોટું અને ખોટાને ખરૂં ઈસ્વવ તથા ઉલટાને સીધું સીધાને ઉલટું જણાવવ તેવણને સામાન્ય રીતે ટેવ પડી ગઈ હતી, કે જે તેવું તેવણના પુસ્તકોમા અનેક જગ્યાએ જોવામા આવે છે અને એટલાજ કારણે વેદની તે તાવીફો (મતલબો) કે કદી કોઈના સ્વખામા પણ આવી નથી તેવણ કરતા જાય છે અને ફરી તે પાયા વગરની વાનેને છપાવી લોકો પાસે પોતાની દોષ પ્રગટ કરાવે છે જો કે હિન્દુસ્તાનના બધા પડિતો જુઓ

પાડતા ગ્હે છે કે હમારા વેદોમા ખુદાથી ઐક્યતા (તોહીદ) નુ નામો નિશાન નથી અને હમાગ ખાપ દાદાઓએ એવો અભ્યાસ વાંધોજ નહી અને વેદોએ પણ હમને કોઇ જગ્યાએ ઉત્પન્ન થએલાઓની (મખલુકની) પૂજ્યા રોક્યાજ નવી છતા પાડતજ પોતાના ખિયાલી પલાવ પકાવવાથી વેગળા ગ્લા નવી અને તે સર્વ દેવતાઓ કે જેને વેદમા જુદા જુદા પુજ્ય પાત્ર (માયુદ) ગ્ગ્યા છે તેઓને તેવજ સામટી ગીતે એજ ખુદા દેવવા ચાહે છે

આર્યાઓ હમેશ વદ વેદ કર્યા જાય છે અમારા વેદમા આગગાડી ખનાવવાનુ છે તાગનુ તોપનુ વર્ણન છે વગેરે દયાનદજના ગ્લા ઉપની ગપાટા માગતા જાય છે પણ વેદમા શુ છે તે જાણવાની કોળીશ કરતા નથી આર્યાઓનો ત્રાજો નિયમ છે કે “વેદ મત્ય વિદ્યાઓનુ પુન્તક છે એનુ જાણવુ જાણાવવુ અને સાબજવુ સભજાવવુ એ સર્વ આર્યાઓનો પરધર્મ છે” છતા આર્યાઓ દેશી ભાષામા વેદનુ ભાષાતર કરી જાવના નથી જો તેમ કરે તો વેદની હકીકત જાણાઈ આવે આર્યાઓ તે જગ વિચાર કરી જોશે તો તેઓને ખાત્રી થશે કે વેદમા કંઈ નથી. દયાનદજ જે લખે છે તે પોતાના મગજ-માથી કાઢે છે અને સસ્કૃતથી અજાણ્યા આર્યા તેને એમ સમજે છે કે દયાનદજ જે કહે છે તે વેદમાજ છે પણ તે આટલુ નહી નમજના કે દયાનદજએ સત્યાર્થ પ્રકાશ પ્રથમ સમુદાસમા ધ્વજના મા નામો ગર્યા છે તેના પ્રમાણ માટે તેન ધણી સુસીખન પડી છે કેવંય ઉપનિષદ વગેરે દયાનદે નહી માનેલા પુન્તકોથી આવાર લેવો પડ્યો છે જો એ નામો વેદમા હોતે અને તે નામો ધ્વજને માટેજ છે એવુ વેદથી સિધ્ધ થતે તો આવુ કરવાની જરૂર પડતે નહી.

એવીજ રીતે હરામ હલાલની બહસ વેદમા નથી અને ખુદાનું કલામ તો લોકોની હિદાયત માટે તેઓના લાભ અને ગેરલાભના બચાવ માટેજ થાય છે તો તે નહીં હોવાથી તે ખુદાનું કલામ શાનું ? તો એમ થયું કે વેદમા સર્વ ઈર્ષ્યે પણ માણુમની જરૂરતની વસ્તુ હગમ હલાલ તથા ખુદાની ગ્નન સિકાતનો ઇલમ (એટલે તેના ગુણોની વિદ્યા) તે વેદમા નથી

હવે દયાન દજીનો વેદ વિષે કેવો મત હતો તે આર્યોઓની ખાતર અંત્ર જણાવું છું હું તો માનુષ્ય અને તે માનવાના મારી પામે મજબૂત કાગળો છે કે, દયાન દજી વેદ વેદ કરતો હતો પણ વેદને આડમા ગંખી પોતાનો મત ચલાવતો હતો, તે વેદ માનનાર નહોતો મુસલમાનોમા સર સઈયદ અહમદ સી એસ આઈ અલીગઢવાળો જેમ દુરઆન કુગઆન કંતો પણ કુગઆનની આડ કરી પોતાનું મત જાહેર કરતો હતો તેવોજ હાલ દયાન દજીનો હતો અને ઉડા ઉતરી નેશો તો દયાન દજી અને સગ સૈયદ અહમદ બંને નાસ્તિક હતા લાહો-ગ્ના સને ૧૮૮૬ ના “ધર્મ જીવન” મા છે કે છેવટમા દયાન દજી કહેતા હતા કે મારો વિશ્વાસ વેદોપર ગ્લો નથી વળી અહમદાબાદના પ્રાર્થના સમાજના વડા ભોલાનાથ સારાભાઈ સાહેબના જીવન ચગિત્રના પૃષ્ઠ ૧૧૭-૧૮મા દયાન દજીની તથા ભોળાનાથજીની વાતચીત આવી ગતે લખાઈ છે ભોલાનાથે કહ્યું “સ્વામીજી ? આપ વેદકે ઇશ્વર પ્રણિત બતાવેકા પ્રયત્ન કરતેહો, સો ખુદીમાન લોકકે સામનેતો વ્યર્થ હૈ ” એના ઉત્તરમા દયાન દજી કહે છે “ એ સબ બાત તે સચ્ચૈ પર તુ ભોલાનાથજી ” એસે સમજાયે મિવાય લોક સબ અપની સગ કેસે જાનેવાલે ? આગ અપની ગાડી ચલે કેસી ” આ મજમુન

મુખ્યના સાજ વર્તમાનમાં ડપાયુ હતું તેના જવાબમાં મુખ્યના આર્થ પ્રકાશમાં ડપાયુ હતું કે, દયાનંદજી વેદ કલાવવામાં જનતોડ કોશીસ કરતા હતા એ જગત જાણીતું છે, ફરી તે એવી વાત કેમ કરે ? પણ આર્થ પ્રકાશના એડીટરને આટલી ખબર નધી કે પ્રાર્થના સમાજના મત્રી લોજાનાથજી એક પ્રમાણીક માણસ હતા તેમને નહીં જોલવાની શી ગરજ ? વળી તેને આટલી ખબર નથી કે, દયાનંદજી હંમેશ ચક્રગીની માફક ફર્યા કરતો હતો.

હવે વેદ વિષે દયાનંદજીએ કેટલીક-કસોટી ધડી છે અને તે કસોટી ઉપર વેદને કસી તેને હસ્થરકૃત સાબેત કરવાની કોશીસ કરી છે તેને હું પણ જગ કસી બતાવે છું કાગળ કે પડિતદરશાનદજી વગેરે કેટલાક પડિતો એવીજ વાતો લોકોને કહી ઘોકો આપે છે, એ કસોટી એએની ઘડેલી છે એજ કારણથી એ કસોટી વેદમાં કે યુગના કોઈ અથવા કે કોઈ રૂપિ મુનિના કલામમાં બતાવી શકતા નથી જો કોઈ મુસલમાન એએની ચાલે ચાલે અને ફક્ત એજ કસોટી આર્યોએ આગળ પેશ કરે કે હસ્થરકૃત સાચા પુસ્તક માટે આ જરૂર છે કે તે જે જગ્યા પ્રગટ થયું હોય ત્યાં તે તથા તેના માનનાગ જરૂર ગહે, કે જેથી તેનું માન તેની અસલ ભૂમી પર જલ-વાઈલુ ગહે અને બીજી આ ક, જેના ઉપર ઈલહાસ થાય તેની ભાષામાં થાય કે જેથી તેને સમજે અને લોકોને બોધ આપે પણ વેદ તીબેટમાં પ્રથમ પ્રગટ થયું સત્યાર્થ પૃષ્ઠ ૨૧૨ અને તે ત્યાં ગળું નથી, તેમ વેદની ભાષા આગળ વાયુ વગેરે જાણના નહોતા સત્યાર્થ પૃ ૧૮૪ અને ફરી અગ્નિ વાયુ વગેરેને હસ્થરે વેદોની ભાષા જાણવી હોય એની સાબેતી નથી તો જાણાર્થ ગયું કે વેદ હસ્થરકૃત

મથી લોકોના બનાવેલા છે તો એનો જવાબ આપીએ પાસે કયો છે ? હવે તેઓની કસોટીને લો અને તેના જવાબની સાથે મેળવો

૧ પ્રેરણા, (ઈલહાબ) તે જાન છે જે ઇશ્વરના તરફથી કોઈ માણસના દિલમાં આવે અને જે જ્ઞાનને તેણે બીજા માણસથી મળ્યાનું કયું નહીં હોય અને કોઈ પુસ્તક વિગેરેના જોવાથી પણ મેળવ્યું નહીં હોય

૨ ઇશ્વરી પ્રેરણા નુજીની આદ (ગર)માં થવી જરૂર છે

૩ પ્રેરણામાં કોઈ વાત ઇશ્વરના કાયમ કરેલા કાનુનને વિરૂદ્ધ નહીં હોય

૪ તેમાં તખ્ત અને ડહાની વિદ્યાનું ધ્યાન હોય જેને માણસ પોતાની અકલ અને બુદ્ધિની રૂએ વગર શીખે આપો-આપ મેળવી શકે નહીં

૫ ઇસલામી કિતાબમાં કોઈ ખાસ માણસનું કે અમુક જગ્યાનું વર્ણન એટલે તેના કિસ્સા નહીં હોવા નોંધાવે.

૬ ઇલહામ (પ્રેરણા)માં એવી રીખામણ હોવી જોઈએ કે જેથી સવળાઓના લાભ હોય અને જે દરેક માણસને લીધે ધણીજ જરૂર હોય

૭ તે કોઈ ખાસ ટોળા કે ખાસ માણસની તરફદારી કે પક્ષ કરવાથી કોઈ હોય સવળાને માટે એક સરખું હોય અને ઇનસાફી બરપુર હોય

૭ તે કોઈ ખાસ ટોળા કે ખાસ માણસની તરફદારી કે પક્ષ કરવાથી કોઈ હોય સવળાને માટે એક સરખું હોય અને ઇનસાફી બરપુર હોય

૨૨

૮ તેની સધળી વાતો દવાથી એટલે સર્વકાળ એકસરખી અસર ગમનાર હોય અને કદી તે મનસ્સુપ્ત, ગદ કે નિગ્ધયોગી થવી નહીં જોઈએ

૯ તેની બાધણીમા, શબ્દો અને અર્થની ગોઠવણુ એવા હોવા જોઈએ કે જે ખોદાની શાનને લાગેડ હોય અને માણુસના ગ્વેલાથી જુદુ પડે

૧૦ તે પોતે સમ્પૂર્ણ હોય અને પોતાના સમ્પૂર્ણતામા બીજાનુ ગગજવાન નહીં હોય

૧૧ તેમા મુર્તિપૂજા નહીં હોય એટલુજ નહીં પણ તેમા ખુદા પગ્સતીની સીખામણુ અને ઓધ હોય

૧૨ એ સર્વ જાતની વિદ્યાનો ભડાર હોય

આ બાર કસોટી દયાનંદજી તથા પડિત દગ્ગશનાનંદ વગેરેની છે હવે એ કસોટી ઉપર વેદને કસીએ અને જોઈએ તેનો કસ કેવો નીકળે છે એ કસોટી હિન્દુઓની, નથી અને નહીં વેદની જાહેરમા ઝણી મહેનતથી પુર્ણ કરનારઓની ખતાવેલી છે એટલે એમા કોઇ આર્યાને બોલવાની જગ્યા નહેશે નહીં અને વડ એ આર્યાઓનુ મુજા ધર્મ છે બ્યારે તે આર્યાઓની મનેલી કસોટીઓ ઉપર કસ નહીં આપશે તો આર્યાઓનુ ધમ તત્ત્વ જડમુળથી કપ્પડી જવાનુ. છતાં જો એને પકડી ગપ્પશે તો આર્યાસમાજના ૪ થા નિયમ ઉપર ચાલનાર થશે નહીં અને દશે નિયમ નકામા પડવાના

પ્રથમ કસોટી વિષે

યજુર્વેદ અ० ૫ મં ૦ ૧૨ ઓ યોગી આપ યોગના અગોને લેનાર છો, આપનો સ્વભાવ સુખનુ કારણુ છે જે યોગને લીધે તમે

અજ્ઞાનતા વગેરેથી છુટા અને યુજગીએ પોહોઝ્યા છે અને સવળા પુગના પુગના અને મોટા મોટા રૂપિ ભૂતકાળના યોગી અને હાલના યોગી લોકોની માફક તદ્દન નચિન્તા, ખુદલા દિલવાળા, લાભ, આપનાગ, અજ્ઞાનતાના વિરોધ, પાકા માર્ગ દરમિયાન, જીવાત આપનાગ, દુન્યા તજવાને સમ્મપર્ણતાએ પુગાવનાગ છે, આ યોગ બળ અને યોગની જે મહાળ કરનાગ અને દેલાવનાગ છે, તે તમને પોહોઝ્યે આ યોગ બળને મેળવવા પછી નચિન્તા વગેરેથી ભરેલા આપને માટે આ યોગની બાબતમા ન્યત્રતા થાઓ અને તમો એ ઉપર જમેલા ગ્યા છે અને તે આપની સભાળ કહે ભાવ

યજુર્વેદ અ. ૫ મ. ૧૪ આ યોગ વિદ્યાના હૃદયક શિષ્ય ! અમો શિક્ષક લોક તારે માટે જે વસ્તુથી પવિત્ર મત્ર વધે તેની માફક નહીં ભાગ થઈ શકે તેવી યોગવિદ્યાથી ઉત્પન્ન થયેલી દોહતની મજબુતી કરનાગ થઈએ જે આ પ્રથમા પ્રથમ વિસ્વચરા સધળી તરેહની યુગી ભોગવવાને લાએક સ્કૃતિ અને નસીહત તથા કાનુન છે સ્તા તે તારે માટે દુન્યામા મુખ આપનાગ થાએ અને અમો લોકોની જે પવિત્ર આગન સવળી વિદ્યાની દર્શન કરનાગ શિક્ષક છે તે સર્વ પ્રથમ તારા મદદગાર થાએ

યજુર્વેદ અ. ૩૪ મ. ૪૯ ધ્યાનદી બાબ્ય પૃષ્ઠ ૧૦૬૯ યોગી રૂપિ, વેદ વગેરે જાણનાગ ગાડીરાજો જેમ રેનની રસીને પકડે છે તેવી રીતે વિદ્વાનોના માર્ગને સારી રીતે જોધને મેળવે છે નેવીજ રીતે તમો લોક પશુ આપતો ના માર્ગને મેળવો ”

આ ત્રણ મત્રોમાથી પ્રથમના એ મત્રોથી જાણાય છે કે, પુગના પુરાના અને મોટા મોટા રૂપિ અને ભૂતકાળના યોગી અને

જાલના એટલે વેદના વખતના યોગી વેદ ગ્યવાના વખતમા હતા. તથા ધર્મ ગએલા અને શિક્ષકોના શિષ્ય ભણવુ ભણાવવુ સધળું હતુ એટલુજ નહી પણ સ્વચ્છાત નામનો પ્રખ્યાત અને પ્રથમ વિસ્વવારથી ગુણવાધુ લક્ષણ પણ હરિત ધરાવતા હતા તેથી શીખી શીખી લોકોએ વેદ બનાવ્યા છે અને ત્રીજા મંત્રથી ખુલ્લુ સિદ્ધ થાય છે, કે વેદ ગ્યવાના વખતમા લોકો પ્રથમના વિદ્વાનોના માર્ગને ગાડી વાળા જેમ અછોડા ઝાલે છે તેમ ઝાલતા હતા અને જોઈ જોઈને ચાલતા હતા, તો તેથી સાબળા સાબળા વે. બન્યા છે ઈશ્વર પ્રેમણા નથી, પણ કુગ્ગાન તો ખુદાની વહી પ્રેમણા છે કુગ્ગાનમા છે ' ગદમાનેજ કુગ્ગાન શીખવ્યુ છે મગ ગદમાન ૫૫,૧ વળી કહે છે અને આથી પહેલા તું કિતાબ ભણતો નહોતો અને ન તારા જમણા હાથથી તુ લખતો હતો જો એમ હોત તો જૂઠાઓ રાકે કગતે " મગ અનકખુત ૨૬, ૪૮ વળી કહે છે " અને અલ્લાહે તારા ઉપર કિતાબ અને હદાપણ ઉતાર્યા " ૪ । નિસા ૮, ૧૧૧ એ વગર ખીજી ધણી આપતો છે જે દયાનદજીના વેદના મંત્રની મતલમ વડવાની રીતે નહી પણ અગળી ઉર્દુ ગુજરાતી અને અંગ્રેજી વગેરે તરબુમમા તપામે એક સગળી રીતે નીકળશે તો । સધ થયુ કે 'વેદ લોકોના ગ્યેલા અને કુગ્ગાન અલ્લાહતુ વહી કરેલુ છે

ખીજી કસોટી વિષે.

વેદ દુન્યાની શરમા થયુ છે એવુ વેદે કહ્યુ નથી, જે કામ એ વાન માનનાર હોય તેના ઉપર જગ છે કે વેદથી સિધ્ધ કરે વળી પ્રથમ કસોટી વિષેના વર્ણનમા વેદ 'મંત્રાથી સિધ્ધ થયુ છે કે જનકોળના યોગી અને વેદના વખતના યોગીઓનો માર્ગ ચાલુ હતો.

શિક્ષણ વિદ્યાઓનું આપણું હૃદય તેઓના જ્ઞાનને તેઓના બોધને લોકો ગાડીવાળા જેમ અછોડા પકડી ગયે છે તેમ પકડી ગયતા હતા, તો ફરી દુન્યાની શરમા વેદ ક્યા કિર્ત્યા વળી યજુર્વ અ ૧૩ મ', ૩૭ દ્યાનની બાબત પૃષ્ઠ ૧૩૪૨ મા આવી રીતે છે “ ઓ જ્ઞાની માણસો ગુજરેલા વખતના બોધ મેળવવા માટે તમે જ્ઞાનીઓથી શીક્ષણ લો ઘોડાઓને દુસ્ત્રનો સાથે ઘણી ગથો વગેરે મીપાહી સુધ્યા વ્રજવીયાઓની માકક જોડો નિશ્ચય ફરી ગાડીએ ભેગી ધર્મી ઈન્દ્રિયા માફ કર્યા કરો ”

યજુર્વેદ અ ૧૧ મ પ બાબત પૃષ્ઠ ૯૯૮ મા આવી રીતે છે “ ઓ યોગશાસ્ત્ર ઈન્દ્રિય લોકો ભૂતકાળના યોગીઓએ જે અસત્ય વાત અને સત્ય કર્મ પ્રગટ કર્યા છે તે મનના કામોથી હું મોટા ઈન્દ્રિયને પોતાના આત્મામાં મેળવી દઉં છું તમે યોગના આગળ ડગવનારા અને બોધ આપનારા અને દાનાઓની ચાલ વિધિ પ્રમાણે માર્ગ મળે છે તેવીજ તરેહ તરેહથી તે ઈન્દ્રિય મળે જેવી રીતે સર્વથી ચંદ્રત ઓનાદની માકક છુટવી લેનાર મુક્તિ પામનાર દાના લોક અવીનાશી ઈન્દ્રિયમાં મળીને સુખના ઉપમા થનાર વગે (સ્વર્ગ) મા પહોંચે તે તેવીજ રીતે હું પણ ત્યા પહોંચુ ”

પ્રથમ મત્રમાં છે કે, વેદના વખતથી આગળ શીક્ષણ મેળવેલા નના શીખેલા ઘોડા સાપાલ અને ગથો વગેરે હતા અને તેઓના શીક્ષણને ભૂતકાળથી લખ્યું છે અને બીજા મત્રના ભૂતકાળના યોગી તેઓને યોગ મેકડો માણસોનું મુક્તિ મેળવી ઈન્દ્રિયમાં મળી જવું મુખના ધરોમાં પોહોચવું વર્ણવ્યું છે, જેથી જણાયું કે યોગ શાસ્ત્ર યોગ માર્ગ મુક્તિ મેળવવાનો માર્ગ મત્ય વાત વૈદ્યમાં નહીં પણ તેથી

આગળના વખતના તો જે લોકોનું વર્ણન વેદમાં છે તો નહિ થયું
કે વેદ દુન્યાની ગરથી નથી,

ત્રીજી કસોટી વિષે.

આ કસોટીનું પ્રમાણ કોપ વેદ મત્રથી આપતે તો તે માનવા
યોગ્ય થતે પણ આચાર્યોનું માત્ર ભપકો મારતું છે વળી હવેના
કાનુનનું લિષ્ટ વેદમાં હોય અથવા આચાર્યોની જાણમાં હોય તો
જાહેર કરે કે તે લિષ્ટથી જે વિરુદ્ધ હાય તેને કાનુન કુદરતથી ઉલટું
જાણીએ પણ જ્યાં સુધી તે જનાવાય નહીં ત્યાંસુધી ધ્યાન દેજીએ ને
કોઈ વસ્તુ વિષે કાનુને કુદરતથી વિરુદ્ધ કહેવું યોગ્ય નથી વળી કુદ-
રતના અર્થ શક્તિ, તાકત અને જોર છે અને જરૂરો મોટા કારો
કાદો હોય તેટલી તેની શક્તિ તાકત અને જોર વધુ હોય છે અને
અસ્લાહ તો સર્વ શક્તિમાન ધણી તાકાતવાળો અમન જોરવાળો છે
તો તેની કુદરત અચૂત બેહદ થવી જોઈએ અને જ્યારે તેની કુદ-
રતની હદ નથી તો તે કુદરતની હદ નથી તો તે કુદરતના કાનુનની
હદ કેમ હોય ? પણ હમેરાથી નાગ્નિકો ચમત્કાનના નકાનમાં કાનુને
કુદરતને અને નૃષ્ટિક્રમને વિરુદ્ધ પડવાનો આધાર દયા કરે છે તેવીજ
રીતે મત્યાર્થ પ્રકાશમાં ધ્યાન દેજી હમેરા નકાન કરતો જોઈ છે અને
જે કે કુદરત ગરીબમાં તેમ બાદબાક વગેરેમાં ચમત્કારો લખાયા
છે તો તેના ખડન માટે ત્રીજી કસોટી જી છે પણ તે પોતે સત્યાર્થ
પ્રકાશમાં રૂબરૂદિ બાપ્ય ભૂમિકામાં અનેક જગ્યા સતપથના દાખલા
વાપરે છે તેના કાન્ડ ૧ અ ૮ બ્રહ્મ ૧ કડ ૧-૪ માં એક માછલીનું
મનુજ સાથે વાગવ્યાંત કવાનું વર્ણન છે એ ચમત્કાર નહીં તો શું
છે ? અને એ કયા કાનુને કુદરતને માફ છે ? તે કોઈ આચો બધાન

કગનાર છે? ચમત્કાગના મુકાબલામા તાજકર્મ વિરૂધ્ધ હોવાનો જે આધાર આપ્યો છે છે તેનો લખાણથી જવાબ મોઠ ગુલામ મોહમ્મદ સાહેબે પોતાના સત્યાર્થ પ્રકાશના ખડન નામના પુસ્તકમા લખ્યો છે. હિન્દુઓના માનીતા અનેક પુસ્તકોમા ચમત્કાગનું વર્ણન મળી આવે છે જના દયાનંદ નકાગ કગનો તેનું એજ કાગણું હતું કે તે નાગ્નિક હતો હવે વેદમા કાનુને દુષ્ટ વિરુદ્ધ વાતો દયાનંદીઓની અકલ પ્રમાણે છે કે નહીં તે તપાસીએ

રંગેદ મ ૧ મુક્ત ૨૩ મ ૧૭૮ દેખાતુ નથી તે સૂર્યમા છે અથવા તેની રોશનીમા હરિત ધગવે છે અથવા જે પાણીનો સાથે સૂર્યનો મહ (કુન્દ) ચાલે છે તે અમારા અવીનાસી યજ્ઞને સારી રીતે દુરૂન્ કરે છે વળી રંગેદ મ ૧ નુ ૫૭ મ ૫ અગ્નિ અમારી દન્દ્રિ દૂર કરે છે ” યજુર્વેદ અ ૩૮ મ ૬૪ ઓ દેહતવાળી માતા તુ સમજ વગેરે ગુણોવાળી હોઈને મજબુત કરે છે અને જેવી રીતે શર્યને વયુ વધારે છે તેવી રીતે સભા અધ્યક્ષ તમને ચેડ્યના વગેરેથી વધરે તમે ગન્ધની માખતોમા સક્તિ અને જલદીને માટે તેજ વ્યભાવવાળી સ્તુતને પહોચનારી ખુશીને ક્રિપજ કરો ” દયાનંદી બાપ્ત યજુર્વેદ ભાગ ૧ પુષ્ટ ૧૮૦ મામલના વગેરે ભુટીઆ અને જગલને મભાળનાગ પીપલને માટે સવાહા વળી આ પછુ તે બાપ્તમા છે ‘ રીજળીની જેમ ઝગમગનો, ચમકતો સુનેહની પતંગવાળો, મીઠી શાખવાળો, ખુમસુગ ફળવાળો પીપલદેવ ઉમદા ઉમદા ગુણો આપનાગ, જગલોનો માલક સર્વની કીગણુમા પાણી પહોચાવી કીંજલુની સભાળ કગનાગ, ઉમદા ગુણુવાળો વાદળાને વધારે વાપળો પ્રણે હોયો અને લાભો હોવાથી સૂર્યને લાગે અને આકાશને જમીનન ધારણુ કરે ”

આવી તગેહના મજસુન વેદમા થયું છે જેથી દરેક અકલવાળો સમજી શકે છે કે આ પશુ કાનુને કુદગતથી વિરુદ્ધ છે, વિશેષ કરી મૂર્ખમા પાણી થયું સૂર્યનું પાણીની સાથે લાગવું સૂર્યને વાયુનું વધારવું, પીપળ જ ગલનો સભાળનાર થયું, પીપળનું મૂર્ખના ઠીરણને પાણી પુગાવવું, તેને ઠીંગણની સભાળ કઠ્ઠી, વાદળને વધારવું અને આસમાન જમીનને બનાવવા વળી દોહતવાળી માતાને ઉપગના મત્રમા છોકરો પુકારે છે એથી વેદ સૃષ્ટિની શરૂઆત થયું ૨૬ થાય છે, વળી વેદના ફરમાન પ્રમાણે સ્ત્રી દસ પુરૂષોથી નિયોગ કરી દસ બચ્ચા મેળવે પુરૂષની સ્ત્રી ૨૫ થાય પછી બીજી વાગ નહીં પરણે એ સધળી વાતો સૃષ્ટિ કર્મ વિરુદ્ધ છે તો આ ત્રીજી કસોટી પ્રમાણે પશુ દ ઈશ્વરી પ્રેરણા હતા નથી

ચોથી કસોટી વિષે

આ કસોટી પણ વેદથી નીકળેલી નથી અને તે વેદમા નબળા બાબતો કે ઝહાની વિચારો છે, હા, આર્યાઓ પોતાની તગ્મથી ધરી વેદને નામે કહે એ જુની વાત છે વેદ ૪૫ કહે છે તે સાબળો,

યજુર્વેદ અ. ૨ મ. ૩૩ ઉપર દયાનંદી બાપ્ય “જે અવિનાશી રૂપવાળી શક્તિ (આદિત્ય) ના અદર બહાર આવળ કંઈના, સ્વાસ, જગતને રોષન કંઈના સૂર્ય, વાયુ અને પાણી આ ચાર સુત્રો ખાત્રીથી છે, માણુમોના મગવા અને જીવવાને માટે વિશેષ કરીને તેજ અથવા રાશની આપે છે

યજુર્વેદ અ. ૧૨ મ. ૭૨ ઉપર દયાનંદી બાપ્ય “જે આ માંમલતા વગેરે જુડીઓ જમીન વગેરેથી ત્રણ વર્ષ મેથમ ઉત્પન્ન થઈ ચુકી છે અને થણીજ લાભકારક છે અને જે વાપરનાર ખીમારોના

દેહમા એકસો સાત જન્મો સુધી પોતાની અસગ કાયમ રાખે છે અથવા એકસો સાત નવોમા ઉતરી જાય છે ૯ તેને જલદી જાણીલકે ”

પ્રથમ મત્રમા સૂર્ય હતા વીગેરેને શક્તિ બાધતા છોકરા બ્યાન કરવા, અને તેની તેજ અને રોશની ઉપર માણુમોનુ મોત અને જીવિતો આધાર મનાવે, અને શ્વાસનો વાયુથી જુદી જાતનુ બનાવવુ એ મદમે તબાહ (નિયમલ કલાસકા)થી વિરુદ્ધ છે, વળી બીજા મત્રમા ત્રણ વર્ષની જગ્યા ‘ત્રીયુગ’ શબ્દ છે જેના અર્થ ત્રણ વર્ષ નહી પણ ત્રણ યુગનો થાય છે જેથી સાદ રીતે સિદ્ધ થાય છે કે અભુર્વેદનો ગ્યનાગ કલિયુગનો છે જેથી વેદ દુન્યાની શક્તિ છે એ દાવો ખોટો પડે છે આ વાતને છુપાવવા દયાનંદજીએ ત્રાયુગના અર્થ ત્રણ વર્ષ ક્યો ગમે તે હોય દયાનંદજીને જોઈએ તો ત્રણ વર્ષની જગ્યા ત્રણ કલાક લે પણ જમીનથી પહેલ ત્રણ વર્ષ કદા ભુમી ઉપર તે જુટી જિગી હતી ? અને એક યુગની અસગ એકમો સાત જન્મ સુધી માકી ગહેવી કયી વિદ્યા પ્રમાણે છે ? આથી જણાય છે કે વેદોમા ગપો પણ છે અને બુદ્ધિ તથા અક્રૂતી વિરુદ્ધ વાતો છે આથી જણાય છે કે દયાનંદજીના એકરાર પ્રમાણે પણ આ કમોટી પર વેદના કસ ચઢનો નથી અને ખોટા દરે છે વળી એ મત્રમા છે “હુ તેનેજાણીલુ” નો કહેનાગ કાણુ ? જો હશ્વર છે તો તે સર્વજ્ઞ છે તેને એ યોગ્ય નથી અને જો મણુસ છે તો સિદ્ધ થયુ કે વેદ માણુસના ગ્યેલા છે વળી વેદના કતાએ એકસો સાત જન્મમા અસગ કરનારી જુટીતો નકામો લવારો ક્યો એથી તો તેવી દવા વણવતે તો આર્યાઓને લાભ થને

પાચમી કસોટી વિષે.

આ કસોટી પણ દયાનદની તથા તેના ચેલાઓની ઘડેલી છે. પત્રને માટે મોકલનારનું નામ જે પર મોકલાય તેનું નામ અને હામ એ ત્રણ વસ્તુ હોવી જોઈએ અને પત્રનું મજમુન આ ત્રણેના હોવાથી માનવાળું ગણાય છે અને આકાળી પુસ્તક તે પણ ખુબ તરફનો પત્ર છે જેથી તેમા પણ એ વસ્તુ હોવી જોઈએ અને પત્રનું મજમુન આ ત્રણેના હોવાથી માનવાળું ગણાય છે, અને આઠાશી પુસ્તક તે પણ ખુબ તરફનો પત્ર છે જેથી તેમા પણ એ વસ્તુ હોવી જોઈએ પણ વેદમા એ કશું નથી માટે વેદના બ્યાવાર્થે દયાનદજીએ આ કસોટી વડી છે વળી નવગ કનગ આગળ મજમુન ત્રણે બાબતોના હોવાની જગ છે કે જેથી તે ધલહામ થએલાની ચાલ ચલગન જોઈ તે એ કામને લાયક છે કે નહી તે તપાસી શક, તેા કુરઆનમા વહી કનગ અહ્લાદ જેના નગ મોકલાયલુ તે હઝગત મોહમ્મદ (સલ) અને હામ મખા વર્ણુવ્યા છે અને હઝગતની સત્ય સુબ સ્વભાવ તથા સદ્ગુણ વર્ણાયા છે જેથી તેવણની પેગમ્બરીની લીયાકત પ્રગટ થાય છે પણ વેદમા એમાનુ ડગુ નથી

વગી વેદની પુગણી દીકા અને તરબુમાને જોતા તપાસતા જ લુપ્ત આવ છે કે વેદમા અગ્નિ વાયુ વગેરે દેવતાઓ અને યમ ગન્ધ તથા યમીજના અને લુપા મન્દા તથા અગષ્ટ રૂપિની અને પ્રભપતિ નથા તેની દીકરીની, અને સૂર્ય તથા તેની દીકરીની કહાણી કિસ્સા હસ્તિ ધગવ છે રમવેદ મહન ૧૦ સૂકત ૧૦ મા યમગન્ધ અને યમીજ બાગ એજનોનુ સભોગ (જમા) માટે વાતચીત કરવી છે. રમ મહલ ૧ સૂકત ૧૬૪ મત્ર ૩૩ મા વાદળનુ પોતાની દીકરીથી સભોગ

કંગ્વો, મૂર્ધનુ પોતાની કુવારી દીકરીઓ સાથે સભોગ કંગ્વો અને તેથી કંગ્વુ નામ દીકરો જન્મીને થયો વર્ણાયો છે અને એવા બીજા નિર્લાજ કિંગ્સા વેદમા ધણા છે જેને લખતા શરમાવુ પડે છે વળી ૩૭ અષ્ટ ૬ અ ૮ વ ૨૧ મ ૧૦મા પેદવ રાખદ આવેલો છે એ સાયણાચાર્યાની ટીક પ્રમાણે એક ગાળનુ નામ છે. એ વગર બીજા કિંગ્સા બીજા માણુમાંના નામ વેદમા ધણા છે દયાનદીઓના એકગ્વ. પ્રમાણે આ કમાડી પણ વેદ દશ્યગ પ્રે લા રંગના નથી

છઠ્ઠી કસોટી વિષે

આ કસોટીપર નમ્ને કમવાથી ખા- કસ નીકળતો નથી અને વર ખુદાના કલામ રંગના નથી નિયોગ જેલ વર્ણન રંગવેદાદિ માધ્ય ભમિકા પ્રષ્ટ ૧૭૦-૧૭૪મા મત્યાર્થ પ્રકાશ પૃષ્ઠ ૧૦૮-૧૧૨મા મળ્યા લખાણથી વેદોને અધારે છે જેનો સાગ આ છે કે વિધવા પુનર્વિવાહ નહી કરે પણ પાગડા દસ પુરુષોથી દમ છોકરા મેળવે પતિ સદ્ગરમા હોય તેની પામે નહી જતા તેનાજ વગમા રહી તેની ધણિયાણી કહેવડાવી પાગડા પુરુષથી ડાળુ કરે પતિ દુખ આપનાર હોય તેની પામેથી તલાક નહી લેતા તેની બાયડી થઈને પાગડા પુરુષથી છોકરા મેળવે અને અસવ પતિના માલનો નાગસ કેંગ્વે, પુદુપ પોતાનો વશ વધાગવા પાગડા પુરુષ પામે પોતાની જાને મોકલે એમા માણુસનો સાબ નથી પણ સગ સગ બેહમખ ધીકાગવા પાત્ર છે જેજ કાન્સુથી દયાનદીઓ એ કાયદો ચાલુ કરના નથી વળી પુનર્વિવાહ જેતદન લાભકારક છે જેને ચાલુ કરવાનો કોરીરામા આર્યાઓ પણ છે એ કામ દયાનદીઓના કહેવા પ્રમાણે વેદવિરોધ છે સત્તાથ પુષ્ટ ૧૦૯ વળી યત દેવયત અહાયક્ષ, પિતૃયત, વલીવિશ્યુ દેવયત અને તિથી

યજ એ દયાન દણના કહેવા પ્રમાણે વેદ કિપરથી નાકળેલા છે એમા માણસોનો કરો લાભ નથી ગાવ બે ગાવ દરેજ લોકો પૂજા માટે જ ગલમા સધળા નીકળે ગામ ખાલી પડે ચોરો લુચ્યાઓને મળ પડે દરેજ નાત આનાનો આસરો સાધાગણુ માણસને કમાવુ મુશ્કેલ નેરવો ખગ્ય દરેજ અગ્નિમા હોમવો પડે-નહી હોમે તો ગુદ અને આ સવળા કામો નકામા હાવાથી એના વર્ણનાગ વેદા આ કનાટી પ્રમાણે પાણુ ઇશ્વરી પ્રેરણા હતા નવી

સાતમી કસોટી વિષે

આ કસોટી પ્રમાણે પાણુ વેદે યજમાની હતા નવી કાગણુ કે ને આર્યોઓના હિમાયત કહે છે અને સર્વને માટે એકમગ્નતા નથી ડગ્ગેદ મં ૧ સૂકત ૧૨૧ મં ૯, ૧૦ જે જગ્યા ગાય માગના અગણીત હોય, તે જગ્યાથી તે જલેમેને માગ અને બદોબક્તન સાથે દ્રેક તગ્ધ પોહોચીને ગાય વગેરે જનવરોને પોતાના કબજામા રાખ, આ મત્રના બ્યાનમા દયાન દણ લખે છે, “ઓ નામ્ય પુત્રો જેવી રીતે સૂર્ય વાદળને ટુકડા ટુકડા કરીને પૃથ્વી પર નાખે છે તેમ તું ગાય માગનાગઓને મારીને પ્રાણીઓને સુખ પોહોચાવ ” તો આ લખાણુ પ્રમાણે ગાયની હિમાયતમા મનુષ્ય જાત પોતાના ભાઈઓનુ ખુન કે વાનો તેઓને મારીને જમીનમા દાટવાનો અસ્થાન (મેમોકા) પક્ષપાત છે અને આ ખોટી તગ્ધદારીમા અન્યાયની આજ્ઞા કરવી છે વળી વેદના નિયોગ પ્રમાણુ કોઈના બીજીથી જન્મેલો પુત્ર કે જે કોઈ પાણુ રીતે હકદાર હરી શકતો નવી તેને ખરો પુત્ર ઠેરવી પાગકા માલનો વારસ બનાવવો અને પરદેશમા ગયલા કે માદા ધણીપર જબગમ કરવી કે તારી બાયડીએ તારી ગેરહાજરીમા તારી મગ્થ

વિરુદ્ધ તારી બેખઆરીમા નિયોગ કરી પુ. ગેગઓ છે તે નારોજ પુત્ર કે તેને તુ પોતાના વીર્યથી જન્મેલો માન તેને તારી પગવિરશમા ગાખ અને વારસ કેગ્ય, આમા આમા ખુલ્લી રીતે સ્ત્રીની તરફદારી છે અને ન્યાય વિરુદ્ધ છે જના એમા ખુગ કામને ઉત્તેજન આપવું છે- પણ કુચ્છાન એવા બેજ પલપાતથી નિર્લાજ કામની ઉત્તેજન આપવાથી પવિત્ર છે, માટે એજ ખુદાનું કલામ છે.

આઠમી કુમોટી વિષે.

વેદમા દીનના કે દુન્યાના કાયદા નથી હા, નિયોગ જેડી બેશરમીના વાત તથા અશ્લાહની તેમતો અનાજ ધી વગેરે ખાળવાની આજ્ઞા છે બાકી જ ગલીએના બગવાડના ગીતો છે જેમા કચ્ચુ રાખેલું નથી તે તેમા દરેક તરેહના કાયદા હોત તો દયાનદ જેવા દાવેદાર પોતાના સત્યાર્થે નકાશમા દરેક જગ્યા મનુના કાયદા લખ્યા કરતે નહી વગી આ કુમોટી પ્રમાણે વેદ ઈશ્વરી પ્રેરણા હગ્ના નથી તેની અસર સચળા વખતમા એકસા નથી એટલુજ નહી પણ જ્યા તેની કિન્નપતિ ત્યા (ટીમેટમા) તેની જરાએ અમર નથી વળી વેદનો ખાસ કાયદો નિયોગનો કોઇ વખતમા ધણો માનીતો અને જાણીતો હતો યજુ મનુ અ. ૯ શ્લોક ૬૨, ૬૮મા છે કે નિયોગ હેવાનિયતનું કામ તથા નિન્દાયુક્ત છે તથા સાધુ લોકો નિયોગની નિન્દા કરે છે " અને હજુ વેદનો નિયોગ આર્યાઓથી ચાલુ કગતો નથી અને એને એખનું કામ ગણે છે

કુરચાનમા તેમ બાઈબલ વગેરેમા કેટલાક કોકેદા એક મુક્ત સુધી ચાલુ રાખી ફરી બધ પાડવામા આવેલા તેને માટે આ કસોટી કેરવી છે પણ જેડી રી એ ક બીમારની હાલત તપાસી વેદ ઔષધ

આપે છે અને તે બીમારની હાલત બદલાયાથી તે ઔષધમા કેરકાર કરે છે તેનીજ રીતે અસ્થાહે પોતાની પુગ મેહેચ્છી બદાઓની હાલત જાણી તેઓના લાયકના હુકમ બદલાવે. એવા છે એમા કશા દોશ નથી બીમારની હાલત બદલાયા છતાં જે કાંઈ હકીમ પોતાના નુસખો નહીં બદલે તો તેના હકીમપણામા એમ છે તેવીજરીતે લોકોની મ્નીતી બદલાયા છતાં જે કાયદામા રંગર (નાનખ મનમુખ) ની કન્ને તો દોષ પાત્ર થતે આ ફ્યાનફજીનીજ અકલ છે કે તે એડસન્જો કાયદો ચાલવાનું માની ફરોજ બેવાગના હોમમા અખરે આના માનનો બગચ કન્વાની આના રંગ છે અને એ કાયદાને નહીં પળનાર અર્થને ગુરુ ગણે છે

નવમી કમોટી વિધિ.

ફાગમીમા કહેવત છે કે “ ફગમના પણ કદી જાબનુ કાગ્લુ થાય છે ” તે પ્રમાણે દયાનદીઓએ આ કમોટી ખાસ ખુદાના સ્લામ કુગ્જાનની સામેતી માટે લખી છે કાગ્લુ કે જેની ખુદાની જાત છે વાએડનુજ કુગ્જાન છે. માણસના કવામથી એ જુદું પડે છે અને તેની જાતને લા એડનુજ કુગ્જાન છે માણસના સ્લામથી એ જુદું પડે છે. અને એવો કુગ્જાનનો દાવો પણ છે કુગ્જાન સુગ મકન્મા છે કે “ જે અમે કિનાયુ છે અમાગ નવડ (હજગત મેલમફ) પં. તેથી તમે જે સદેહમા હો તો તેના જેવી એક સુગ લાવો અને ખુદા વગર તમાગ મદદગારને બોલાવો જે તમે નાચ્યા છે. ” સુગ ૨, ૨૦ એ વિધે તોલકતુલ હિન્દ ગુજગતી પૃષ્ઠ ૫૦મા લખાયું છે જે ગદે કુતોબખાના સાદેકીયામાથી ૩૧ ૩ ની કીમતે મળે છે માટે વધુ નહીં લખતા વેદ વિધે કહુ છું વેદે કદી એવો દાવો ક્યો નથી કે તેના જેવું કોઈ બનાવી શકે નહીં અથવા તેની દબારત માણસોના

ચીત થી નિગમી છે જો કોઈ આવે છે, એવા મત્ર વેદથી દેખાડી
 કે ? જ્યારે આખો અથર્વ વેદ ત્રણની સાથે મળી ગયો અને તેની
 આગની બાધણીથી કોઈ પગથી ગત્ય નહીં અને અ તે ત્રણના
 ટેવોન મનાવા લાગ્યો અને જુઓ તો પુરાના આવેના અથમા કેથે ચા
 ૧૧ પતો નથી તો મિદ્ધ થયું કે જેમ વેદે પોતાના બાધા નિગમી
 પાતો માણસની ગ્યારથી તેના જુદું પડવાનો, એવા કીધો નથી
 જેમ અથર્વ નહીં હોવા ત્યાં વેદ બનવાથી પણ નિદ્ધ થાય છે.
 જે વિશે હું ઉપર વધુ લખી આવ્યો છું

વળી વેદ શું કહે છે તે સાબળો “ જેવી રીતે બીજ આપના
 ના બાદ ગાયો સાથે મભોગમા પોતાના જોગથી પોહાયે છે તેવી
 રીતે પરમેશ્વર સાગ ગુણના વગમાદને વગસાવનાર, ફેલનવાન, સરળ
 દલાનનો બનાવનાર પોતાના બળથી ધર્મોત્તમા મનુષ્યને પહોંચે છે.
 ગ્વેદ મ મું મ વળી કહે છે ‘ જેવીરીતે બાપ પોતાની કુવારી
 ૧૬૩૧થી સભોગ કરે છે, તેવી રીતે સુર્ય પરોડયામા કિંગ્સ નાખે
 કે રૂવેદ મ મું મ વળી કહે છે સધળી વિદ્યાઓના જાણકાર
 મુડપ સ્ત્રી આકાશમા જલ્દીથી ચક્ર ખાઈને ગીધ પક્ષીના જેમ પોતાની
 પસંદ કરેલી જગ્યામા પહોંચી જાય છે રૂવેદ મ ૧ સુકત ૧૧૮
 મત્ર ૪ વળી કહે છે ‘જેવી રીતે તમ્બુ હાથ દોડીને તલાવ કે નદી
 ઉપર પાણી પીએ છે તેવી રીતે ઇદ્ર એટલે સુર્ય અમારા વખણાયલા
 પતનુ પાણી પીએ છે રૂવેદ મ ૧ સુ ૧૬ મ, ૫ વળી કહે છે
 “ ઓ મ કડો તરફીબ જાણનાર ગળ હ તારી રધયત અને ફેજના
 ગીત ગાનાર છું - જેવી રીતે એક ધણીને તેની ધણી બાધીઓ

* આ મત્રથી જણાય છે કે એનો બનાવનાર કોઈ હું ખીયાગે
 માણસ છે અને વેદ પ્રમાણે એકથી વધુ સ્ત્રી કરવી દુરસ્ત છે

દુખ આપે છે તેવી રીતે મને પડાસીઓ. દુખ આપે છે અને જેવી રીતે ઉદ્ધ સુતર કરડી કગડીને ખાય છે તેવી રીતે તે મને આપ આપે છે રૂવેદ મં ૧ સું ૧૦૫ મ ૮ આવા મત્રો વેદમા ઘણા છે એથી જાહેર થાય કે કે, વેદોનો અનાવનાર માગી ધર્મ (પાગસીઓનો ધર્મ) પાળનાર છે કાગલુ કે, દીકરીઓથી સભોગ કરનાર તેઓ વગર કોઈ નથી જેથી કરીને તે સામાન્ય રીતે વગસાદ પડવાને અને મુર્ચની ગેશની આપવાને એ ડામની સાથે ઉપમા આપે છે એવા અલકાર નિર્લજ્જ ગમ્મે ખુદના કલામમા થઈ શકતા નથી તો આ ડમાટી પ્રમાણે પણ વેદ ખુદાનું પ્રેરણા કરેલું નથી

દશમી કસોટી વિષે.

આ ડમાટી પ્રમાણે પણ વેદોનો કસ નીકળતો નથી તેની મતલબ દયાનંદ જેવો પોતાના મગજથી કાઢ તો તે કામનો મત્ર ગ્રહે નહીં તો નકામો દાખલા તરીકે યજુર્વેદ અ ૩૧ મ ૧ એટલે પુરુષ સુકનના નામથી જે કહેવાય છે તેનો ૧ લો મત્ર ‘તે પુરુષ (એટલે માણસ અથવા પરમેશ્વર) હજાર માથાવાળો હજારો આંખો વાળો હજારો પગવાળો તે (પુરુષ) ભુમીને સર્વ તરફની ઘેરીને દસ આગળીવાળો હરેલો છે આ મત્રોના અર્થ શબ્દોથી કંઈ નીકળતા નથી જેની મરજીમા આવે છે તેમ તે ખેત્રે છે જેથી સિદ્ધ થાય છે કે વેદ પુરુષન નથી વળી વેદમા એવા લોકો છે કે જેને લખતા શરમ આવે છે યજુર અ ૨૩ મ ૧૯ નો અર્થ મહી ધર દીકાકાર (વેદની તદ્દસીરમા આવી રીતે કરે છે ‘યજમાનની સ્ત્રી યજમાનામા સર્વ રૂત્વિજોના દેખાતા લોકોની પામે જઈને મુર્ચ જાય અને કહે છે

જેથી ગર્ભ ધારણ થાય છે એવું તાઃ વાર્ય છે તેને હું ખેચીને
 . મા નાખુ અને અને તુ તે વીર્યનું માગમા સ્થાપન કરું”
 અ. ૨૩ મ. ૨ નો અર્થ તે ટીકાકાર કહે છે “યજ્ઞમાનની
 ના નિશ્ચ (લિંગ) ને પકડીને પોતેજ પોતાની મા મુક
 યજ્ઞુર અ, ૨૩ મ ૨૪ નો અર્થ આવી ગીતે કરે છે ‘બ્રહ્મા
 માનની સ્ત્રીની મશકરી કરીને કહે છે અને માલધિ ન્યાગે તાગ
 પિતાએ પલગ કપર ચઢીને તાગ પિતાએ તારી માતાની
 પોતાની મુદિ તુ’ .. ને મુક્યુ ત્યાગે તારી ઉત્પત્તિ થઈ અથવા
 ના ને દેખાડીને કહ્યું કે તારી માથે હું ’ વળી યજ્ઞુર અ.
 મ ૨૧ નો અર્થ તે એવી ગીતે કરે છે ‘ ને યજ્ઞમાન ઘોડાને
 છે કે હે વીર્ય મેચના કરનાર અથ્થ તું મારી સ્ત્રીની જવા
 કરીને તેની મા તારા નો પ્રવેશ કરે તે . સ્ત્રીઓનું જીવન છે
 તેમનો ભોગ છે માટે તેને તુ . મા નાખ” આના મત્રો જે
 રમા હોય તે ખુદા તરફના થઈ શકે ? કની નહીં એને એવા
 અને કામેત સમ્પુર્ણ કેણુ કરી શકે ? નિર્લજ વાતે લખવાથી
 અધુરૂં ગણાય મજકુર મત્રો જેવા બીજા મત્રો પણ છે પણ
 તે વાતો હું કેટલી લખુ ?

ધ્યાનદશાએ રૂપેદાદિ બાપ્ય બુમિકામા મજકુર મત્રો લખી
 છે કે મહિધના લખેલા અર્થ ખરા નથી કરી તેણે સતપથ
 ભુથી તેના અર્થ લખ્યા છે તેનો જવાબ કે ધ્યાનદાએ જે અર્થ
 મા છે તેને વેદ મત્રોના શબ્દો સાથે કરી સખધ નથી વળી તે
 અર્થ પ્રકાશ પૃષ્ઠ ૧૯૪મા લખે છે કે ધર્માત્માઓ જ્યારે પરમેશ્વરના
 પમા સમાધિસ્ત થયા તેથી તે મત્રોના અર્થ જણાયા ” તે

એમ થયું કે મજકુર મત્રાના અર્થ જાહેરમા શબ્દોને જોતા તો મહિધગ્ગનોજ ખરો પણ શનપથના રૂપિઓ ધર્માત્માઓએ એ વેદ મત્રાના શબ્દોપર વિચાર કરી જાહેરમા બીબત્સ જોઇ આધિગ્ત થયા તો પ્રમાત્મા તગ્ગથી સત્યાર્થ જણાયા અને તે રાતપથમા લખાયા તો સિધ્ધ થયું કે વેદ ધણુ નાકેસ છે અપુર્ણ છે પોતાની મતલમ પોતાના શબ્દોથી જાહેર કંતો નથી એટલુજ નહી પણ જાહેરને ગુમરાહ કંનાગ બેહડાવનાગ ઇ વળી જે વેદ પોતાનું નામ પોતે જે પર પ્રકાશ થયો તેનું નામ પણ જાહેર કરી નકર્યો નહી, તે સપુર્ણ કેમ કરીને થાય ? પણ દુઃઆન એવી એવાથી પવિત્ર હોવાથી તે ખુદાનું કલામ છે એમા જગએ શક નથી

અગિયારમી કસોટી વિષે.

વેદે આ કસોટી કહી નથી વેદથી આ કસોટી નીકળતી નથી ધ્યાનદીઓ કહે છે કે વેદમા મુર્તિપૂજા નથી પણ એટલું કહેવાથી ચાલી શકતું નથી મુર્તિપૂજા નહીં હોય અને દેવતાઓની પૂજા હોય તો કેવું શું થયો ? વેદમા અગ્નિ ઇંદ્ર વગેરેની ધણી જગ્યા પૂજા છે પણ ધ્યાનદી અગ્નિ વગેરે જેની પૂજા વેદમા છે તેના અર્થ બદલી નાખે છે તો તેથી ખુદા વગર બીજી વસ્તુની પૂજા છૂપી શકતી નથી વળી આર્યાઓની ઝિતાબોમા યજ્ઞના અર્થમા લખ્યું છે કે એના ત્રણ અર્થ છે દેવોની પૂજા કરવી, મળીને એમણું અને દાન કરવું ધ્યાનદી બૃમીકા પૃષ્ઠ ૫૧ મા તેવાંસ દેવતા માને છે અને તેની તેત્રીસ સ્ત્રીઓ છે વેદમા એઓને વણી રીતે ગાવામા આવી છે અને યજ્ઞમા બોલાવવામા આવી છે અને ચમચા ચમચા ધીમા અને જરા જરાસી મીદાઇમા અગ્નિ બોલાવ વાયુ સોવાહા કરીને

એઓને નામવાગ તેઓની પૂજામાં અગ્નિમાં નાખવામાં આવે છે. દયાનંદજીની સરકાર વિધિમાં આ સધળું છે વળી દયાનંદના બાળ્ય પૃષ્ઠ ૮૨૬ માં યજુર અ ૮૩ મ પૃષ્ઠ ઉપર છે “યજ્ઞતગહા એટલે મીલાપ કરનાર (સંગતી કરનાર) પૂજ્ય પદાર્થો છે” વળી યુરોપના સમ્પ્રદાયના વિદ્વાનો, સનાતનીઓના મોટા મોટા પાંડિતો કે જેઓના મુકાબલામાં બનાવટી અર્થ કરનાર દયાનંદજીનો ભગેસો થાય નહીં તેઓ હાંકે પુઢારે કહે છે કે ખુદ મિત્રાય બીજાની પૂજા વેદમાં છે અને દળગે વર્ષની યુનિવર્સિટીની નીશાનીઓ હજી સુધી હસ્તિ ધરાવે છે જે સવળા પૂજન ગવાહી છે કે વેદમાં ખુદ સવાય બીજાની પૂજા છે એ વિષે કેટલુંક મોઁ ગુલામ મોહમ્મદ માહેબે પોતાના “સત્યાર્થ પ્રકાશનું ખડન” માં તથા નોહદતુલ્લ હન્દની નોટોમાં લખેલું છે માટે આટલા ઉપગ્રંથી દુક કરું તે દ આ કસોટી પ્રમાણે વેદ દસ્તિર પ્રેરણા હયાં નથી અને દયાનંદીઓનીજ કસોટીથી કુચ્છાન ખુદાનું કલામ હતું.

બારમી કસોટી વિષે.

વેદ વિષે એમ કહેવું કે આ સવળી વિદ્વાનો અને સધળા હુનર ઉધોગનો બહાર છે તે તેની નિન્દા કરવી છે અને આ કસોટીથી પણ સંન્ધ થાય છે કે વેદ ખુદાનું કલામ નથી કારણ કે વેદ સધળી વિદ્યા તો ગુ પણ માણસને દીન દુન્યામાં કયા કામ લાભકાર છે તેના બ્યાન કરવાથી પણ આજીજ છે એક મનુસ્મૃતિ જેટલા કાયદા પણ વેદમાં નથી ફક્ત દેવતાઓ માટેના ગીતો છે. દયાનંદજી માત્ર લોકોને હાવા માટે લખે છે કે તાર, આમગાડી, તોપ વગેરે વસ્તુઓનું વેદમાં વર્ણન છે પણ ખરે જોતા વેદમાં નથી પણ તે

દ્યનદશના ભેજમા છે રૂવેદ અષ્ટ ૧ અ ૮ વ ૨૧ મ ૧૦ થી દ્યાનદશ તાગ વિદ્યાની સામેતી કરે છે ભૂમીકા યૃષ્ટ ૧૬૨ આ મત્રના અર્થ સાયણાચાર્યનો ટીકા પ્રમાણે આવી રીતે છે “એ અશ્વની તમેએ પેદુ (નામના રાજ) માટે કમ્બુલ કન્વા લાએક બહાદુરીથી યુદ્ધમા કતેહ નહીં થઇ શકે તેવા ચમકતા કામમા આવેલા ઇન્દ્રના જેવા બહાદુરી કનના સકદ ઘોડાને આપ્યા છે ” આથી સાદ્ જણાય છે કે ટેલ્ગ્રાફ સાથે આ મત્રને કશો સંબંધ નથી પણ દ્યાનદશએ આ મત્રમા શબ્દ તાર જોઇ ઝટ કહેવા લાગ્યો કે જુઓ વેદથી તાન્ની સામેતી થાય છે પણ તેણે આટલું નહીં વિચાર્યું કે આ આ જગ્યા તરુતાર છે જે તાર નો અર્થ તાર છે તો તરુ નો શા અર્થ ? અને તરુતાર એ શબ્દ છે કે એ ? વળી ઇંગ્રેજ ટેલીગ્રાફને સામાન્ય ખોલયાલમા હિદી ઉર્દુ અને ગુજરાતીમા તાગ કહે છે, પણ જેજ અર્થમા સંસ્કૃતમા પણ તાગજ છે અથવા એ શબ્દ સંસ્કૃતજ છે એની સાબીતી તી ? વળી કોન્સ હકીમ વિદ્વાન થયો છે તે કહેતો હતો કે વેદોના કઇ અર્થ નથી બ્રાહ્મણોમા જુદા અર્થ થયા છે એની શકાઓનો જવામ યાન્ક મુનિએ આપ્યો છે તો જે વેદમા સંધળી વિદ્યા અને સત્રળા હુન્ન ઉદ્યોગ બરેલા હોત તો યાસ્કમુનિ નિઝકતમા તેને જાહેર કરતે અને આગગાડી તાગ તોપ વગેરેનો ખતો તેથી લાગતે અને જુઓ તો ગૌતમના મુકાબલામા એ લખાવાની ઘણી અગત્ય હતી તો સિદ્ધ થયું કે વેદમા કશું નથી આ સંધળુ દ્યાનદશના મગજમાથી નીકળતું હતું વળી જુઓ કે દ્યાન-દશએ એક નકદ્યા દાવો કર્યો છે કે વેદ દુન્યાની શરૂથીજ છે અને વેદના જે મત્રોથી દ્યાનદ તોપ બહુડ અને આગગાડી વગેરે સિદ્ધ કરે છે તે એવી રીતે છે કે, વેદના વખતમા આ વસ્તુ થયેલી એમા

કરો શકે એ નથી અને એ વસ્તુઓના કર્તા માણસ હતા જમીન-
માથા આપોઆપ નોકોલા નથી તે એ હુનરો કાઢવાનો તે પ્રમાણે
બનાવવાનો અને ચાલુ કરવાનો લાભો વખત થવો જોઈએ અને તેનું
વર્ણન દયાનંદજીના કહેવા પ્રમાણે વેદમાં છે તે સાથે એ પણ
લાગુ પડ્યું કે વેદ દુન્યાની શરૂ નથી આવીજ જાડી બુદ્ધિનો
દયાનંદ હતો કે તેને આ પણ જ્ઞાન ગણેતું નહોતું કે મારી વાન
માગજ લખાણથી તુટી જશે ગુરૂકુલ કાગડીના હેડ માગતો આત્માના-
મજાએ મૂ મજાન કહ્યું છે કે, “જ્ઞાતીજ્ઞતા ભાવ્ય ઈશ્વરજી લખેલા
પહેલાઓને ફાવવા માટે છે” વાચો તા. ૨૪ નવેમ્બર સને ૧૯૦૫
ના હીનકારી પેપરનું પૃષ્ઠ ૫ કાલમ ૨ આર્ય સમાજમાં સેકેડ
૯૮ સસ્કૃત જાણનાર નથી જેથી દયાનંદજીના ધોકામાં કમી આવીઓ
વેદ વેદ કર્યા જાય છે

આ મત્રણી વાતોને દયાનંદજી લેતા સિદ્ધ થાય છે કે વેદો ઈશ્વરકૃત
નથી અનેક લોકોના ગ્યેવા છે અને આ સમગ્ર દયાનંદજીની
ધોડાં કસોટીઓનો કસ છે હું ધારું કે એથીજ સમજી આર્યો
સમજી જશે, અને આ વાતની પણ ખાતરી થશે કે દયાનંદજી આસ્તિ
કનો ડોળ ધાવી વેદ વેદ કરે. પણ ખરૂ જોતા તે નાસ્તિકજી હતો
જેથી તે આવી નિર્મળ વાતોથી લોકોને ધોકામાં નાખતો.

વેદના ઇલિહામ વિષેનું ખડન જે કોઈને વધારે જાણતું હોય
તો માલવી અમુગ્ધમત હસન સાહેબની મેઅયાડલ ઈલિહામ તથા તદ્દકીકુલ
મલકામ તથા મવલવી સનાહિત્તલાલ સાહેબની ઇલિહામી ફીનાય તથા
તદ્દસીજ દેવરીઆનો વા વિવાદ વાંચો, અને ઈન્સાફથી વાચનાગ્ને તો
આ માટે હું ક લખાણ પણ અમ છે, દયાનંદજી સમજે વિચારો કે

વેદોકિપર કેવા કેવા હુમલા થયા છે 'અહ્યાજનાજ વખતમા રાખાર
 દૈત્ય ચારે વેદ ચોરી ગયો અને સમુદ્રમા સતાડયા જેથી ઈશ્વર
 અવતાર લેવો પડ્યો અને સમુદ્રથી તેને ડાહ્યા કરી પાન્મીઓનો દે
 ચાલ્યો વેદ જતા ગયા કરી ગોતમઓનો ચક્ર ચાલ્યો કરી જૈનો
 અને બીજાઓનો તેઓએ વેદોને સારી રીતે નાશ કર્યા બાલ
 (સત્યાર્થ પ્રકાશ) શરૂમા ઝગવેદના ૨૧ પુસ્તક, યજુર્વેદના ૧૦
 સામવેદના ૧૦૦૦ અને અથર્વવેદના ૬ મળી ૧૧૩૧ પુસ્તક હ
 તેમાથી હાલ માત્ર ચાર વેદ ગયા છે તો બીજાને હુલ્લાની શીક
 કરો તે કયા ગયા ? યાગ્દમુનિએ નિરૂક્તમા આસરે ત્રણેય વેદ
 મત્રો પ્રમાણ નરીકે લખ્યા છે તેમાથી આસરે એક સો મત્રોનો પતો ચા
 વેદમા નથી અને તેની ટીકા તેમા છે સત્યાર્થ પ્રકાશ પૃષ્ઠ ૨૧૨ માયજુર્વેદ
 મત્ર છે મનુષ્ય રૂપચન્દ્રે । તત્તોમનુષ્યા અજાયન્ત ॥ એનો પતે
 યજુર્વેદમા નથી અથર્વવેદમા એક સૂક્ત ' અલ્લાહ સૂક્ત ' હ
 જેમા હજન મોહમ્મદનુ નામ હતુ એ સૂક્ત હાલમા નથી વાચગર્પા
 મીશરે પોતાની ડીકાનેરી વાચગર્પતિમા એક વખાણ અલ્લાહ ગર્કિ
 લખ્યુ છે જેમા હજન મોહમ્મદનુ વખાણ છે તે પછુ કોઇ વેદ
 ઇલાહ હતી ને હાલ વેદમા નથી અને તે શાખાઓની સાથે ગુ
 છે વહની શાખાઓ માટે દયાનંદજી સત્યાર્થ પ્રકાશ પૃષ્ઠ ૧૮૫ ૩
 લખે છે કે એડના મત્તાવીશ છે પણ બીજી જગ્યા સત્યાર્થ પ્રકાશ
 વેદની શાખા તેણે ૧૧૨૭ લખી છે એવીજ રીતે ઝગવેદાદિ બા
 ભૂમીકામા પણ ૧૧૨૭ લખી છે ઘણુ દયાનંદજીએ મોટા બાધ્ય
 ૧૧૩૧ લખા છે, એ શાખાઓની હુલ કરવી જોઈએ

અંત સમાપ્તિ.

આર્થ સમાજઓથી કેટલાક સવાલો.

(૧) દલહામ (પ્રેરણા) નો અર્થ વેદથી ગ્રહાડી આપો (૨) પ્રેરણાના કેટલા ભાગો થઈ શકે છે તે વેદથી ગ્રહાડી આપો (૩) તેમા વેદ કયા ભાગમાથી છે તે વેદથી સિદ્ધ કરી આપો (૪) ચારે વેદ કોના કોના ઉપર ઉતર્યા અથવા પ્રેરણા થયા હતા તે વેદથી બતલાવો (૫) વેદે દુન્યાની ગુરુ ઉત્પન્ન પછી પ્રેરણા થવાનો નકામ કયો હોય તેવું વેદથી બતલાવી આપો (૬) પ્રેરણા થયલા વિષે યુ યુ ગુણોનું અગત્યનું છે તે વેદથી બતલાવો (૭) વેદના પ્રેરણા થયલા કેવા પ્રકારના હતા તેઓની જિંદગીનો એકવાલ શુ હતો વેદથી અથવા કોઈ માનવજન ધાનહાસથી સાબેન કરી બતલાવો (૮) કોઈ પણ વેદના માત્રથી બતલાવી આપો કે પ્રેરણા પુનઃક્રમા ગુજરેલા જાળના કિન્સા નહીં હોવા જોઈએ (૯) કોઈ પણ વેદના નમૂનોના અર્થથી એમ નિદ્ધ કરી આપો કે વેદ દુન્યાની ગુરુથીજ છે (૧૦) બધા મનુષ્યની જરૂરી કામ કાન્તે માટે ચારે વેદો કાશી છે અથવા દરેક જુદા જુદા પણ બસ થઈ ગહેશે તે બતાવો (૧૧) જે અલગ અલગ-જુદા જુદા પણ બન છે ત્યારે ચાગ આ માટે બન્યા અને જે કાશી તથા બસ નથી ત્યારે તો ગર સિદ્ધ થઈ જશે

હી. મોહમ્મદ હુસૈન રોઝરી.

જાહેર ખબર.

ઇસ્લામની બેહેતરી આઈનાર, સન્ન્યાઈનો મદદગ
ઘણીજ નમ્રતાથી અને ચોખવટથી આર્ય ધર્મનું ખં
કરનાર, મુસલમાન ભાઈએને મઝહબી, સંસારિક, ઇલ્
અખલાકી શિક્ષણ અત્યંત સારી ભાષામાં આગર અતિ
દિલપ્રેમદ, મોજીલા અને ભાષાની ખૂબી ધરાવનાર અશર
વાચક વર્ગના મનને રબળ પમાડવા રજુ કરનાર મુજર
અક્ષરો સાથે ઉર્દુ અને ગુજરાતી ભાષામાં.

નૂરે ઇસ્લામ

માસિક દરેક ઇસ્લામી મહીનાના પહેલા અઠવાડિયામ
પ્રગટ થાય છે ઇસ્લામની દાગ હેયે ધરાવનારા દરેક મુસલ
માને તરતજ આંકક થઈ ઇસ્લામી માસિકને મદદ આપવું
સાથે સવાબે દરેક હાસિલ કરવો જોઈયે

કાગળ, છપાઈ અતિ મુદર ટાઈટલ પેજ પણ અતિ
મનોહર અને ભપકાદાર છે

લવાજમ એક વર્ષ ૧૮૨

હિંદમા ૩૧ ૩-૮-૦

હિંદ બહાર શીલીંગ ૬

નમુનો ૩૧ ૦-૫-૦

“ નુરે ઇસ્લામ ” ઓફીસ ઠે મુબબગની પોળ-અમદાવાદ.

